

Minningarorð um

Tóru Matras Tummasardóttir

10.03 1998 - 13.09.2015

Góða Tóra!

Tann 10. mars hevði tú fylt 18 ár, staðið í blóma við øllum ung-dómsins møguleikum fyri framm-an. Vinaløg, útbúgving, forelskils-i, arbeiði, úrheimur. Giftarmál kanska og børn eisini.

Um lívið hevði lagað seg so.

Tú hevði helst fingið eina út-búgving í onkrum kreativum, kanska í leirlist. Vit gummur fingi smakin av tínum serligu handaligu evnum. Í fleiri ár fingi vit jólagávur frá tær, altíð okkurt forvitnisligt, sum tínar hendur høvdu skapt. Gávan frá tær í fjør var onki undantak: ein vakur, høgur bikarljósastaki, sum sær út, sum er hann flættaður úr greinum – hann hevur tú gjørt hjá Guðrið í Leirlist í Havn. Nú hevur ljósastakin fingið sítt heiðurspláss í stovuni, stendur á ovastu hill á eini bókreól, so ikki kettan kemur undir hann av óvart, og hann brotnar.

Næstan øll rúmini í húsinum bera boð um teg, Tóra. Á einum veggi henda deiliga myndin av

tær á fermingardegnum. Tú ert so vøkur, mestsum dansar á bønnum uttan fyri hjá tykkum Undir Foss-um. Hvítur kjóli og eitt hvítt sjal, sum fýkur í lotinum og eitt smíl á varrunum.

Tú sært so frísk út, og vit vóru øll so glað henda dagin, ti vit høvdu mangan ivast í, um tú mundi fara at røkka fermingaraldri.

Vit hildu, at tú vart frísk! Tú sást so frísk út. Tá vistu vit ikki, at sjúkan longu var farin at gera um seg aftur. Afturaftur. Tað vistu vit nakrar vikur seinni.

Tá vistu vit ikki, at tey komandi trý árin í tínum lívi skuldu verða merkt av ringari sjúku, at tú gjørd-ist avlamin eftir skurðviðgerð sama summarið, at tú við einum ótrúligum tolni og treiskni vandi teg upp aftur, so at tú vart før fyri at ganga trappurnar sjálv, tá ið tit komu heim aftur móti jólum.

Tú vart so spent at byrja á Húsarhaldsskúlanum eftir summ-arfrítiðina og gleddi teg til nýggjar avbjóðingar, at flyta heimanífrá,

fáa nýggjar vinir í nýggjum um-hvørvi.

Tú ert í gongd við okkurt alla tíðina, gløgg, tolin og treisk. Tú bindur, seymar, malar, broderar, bakar og pyntar. Tú tekst altíð við okkurt til hendurnar, okkurt kreativt. Tá ið tú skuldi í brúdleyp í Suðuroy, komst tú til Hósvíkar at seyma ein flottan kjóla, tyll oman á tyll í nógvum lögum og breitt belti um miðjuna. Tú vart so móð, so móð og mátti leggja teg viðhvørt, men tolin og treisk. Og fin, tá ið tú fórt í brúdleyp, tann finasta tann dagin, giti eg.

Innan í tær skein ljósið. Viðhvørt var ljósið so bjart, at tað skygdi um alt andlitið á tær. Góðasta Tóra, blíða barnið.

Eingin grunar, hvussu nógv tú hevur fylt í okkara lívi.

Og hvussu glaðar vit eru fyri tað. Hvíl í friði góða Tóra

Gummurnar
Jóhanna og Sonja

Minningarorð um

Magnus S. Magnussen í Vági

Tøkk fyri sýnda samkenslu og hjálp, tá ið kæra mamma, vermamma, omma og langomma okkara

Nancy Hammer

Hvalba

doyði og varð jarðað.

Tøkk til Jens Mortan Mortensen, prest, fyri góð og troystarrík orð á kapellinum og í kirkjuni. Tøkk til sangarar, dekn, klokkara og urguleikara. Tøkk til starvsfólkini á Suðuroyar Ellis- og Røktarheiminum.

Tøkk øll, ið fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Finnbogi, Sunneva, Elis, Róðin, Michael og Sigríð

Vegna tess at eg havi verið sjúk, kann eg ikki koma suður, so eg havi her skrivað nakrar reglur istaðin sum minni um teg:

Vit vuku upp í Vági sum børn. Tríggir beiggjar og eg var næstan sum ein systur hjá teimum.

Tá mamma var í fiski, var eg hjá Inger mostur – eisini var eg hjá Fíu mostur ella úti í Toftum hjá fastir og ommuni.

Ja, og kærleika manglaði mær ikki. Tað gav at bita einaferð í skúl-anum, tá lærarin spurdi um okkurt, og Niels Julian svaraði, at teir vóru tríggir beiggar og ein systir.

– Ná, segði lærarin, Einar Skaal-um, ja hon búði norðanfyri, tað var altso eg, ja eitt soverðið pláss átti eg í teirra hjarta.

Men Magnus góði, tú kom jú aftaná, so eg var nokk sum eitt barn

av teirra húsi. Ja, tá eg skal skriva nakað um tey har suðuri, so havi eg bara gott at minnast til ta tíð.

Fia mostir fekk tvillingar, og annar kom í eina kommodoskuffu, soleiðis var tíðin tá, tað bar nú eis-ini til.

Har kom eg eisini nógv sum barn. Hesi seinnu árin eri eg jú bara komin onkran túr at ferðast, og tað hevur altíð verið gott at koma aftur, og hjá mær er tað nokk sum hjá so mongum – einaferð suðuroyingur altíð suðuroyingur.

Tað eftirmæli eg vil geva tær er bara alt gott, erligt og redeligt frá topp til tá, tú hevði tína meining, tað fór eingin skeivur av tær. Tey menniskjuni kanska vera ikki altíð so væl forstaðin, øll vistu hvar tey høvdu teg.

Tað untist okkum norðanfyri

nakrar ferðir at koma at vitja teg, ja, tá var gleðin stór, og tá tey nevndu mitt navn, græt tú. Mundi tað ikki vera av kærleika? Nú er stríðið útstrítt, og tú ert komin heim og skal síggja øll tey kæru aftur.

Heilsan við sálma í:

Torleif og Nicolina

»Og du bered os Herre krist
at vente
den store morgen da du vist
vil hente
fra tåredalen og fra fordekvalen
mig hjem til Himmerig
til fryde salen«

SOSIALURIN

Á iPHONE OG iPAD

